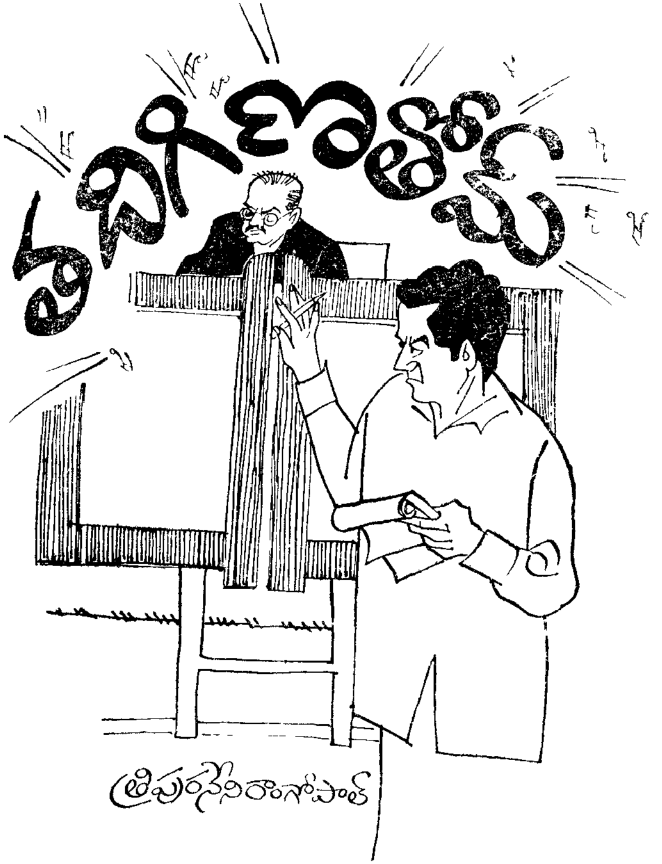

అనగనగా ఒక ఆఫీసు

"దేశంలో వున్న అన్ని ఆఫీసులు చేస్తున్న పన్లోకటే, మా ఆఫీసు పేరు తెలుసుకొని ఏం చేస్తావులేవోయ్!" అంటారు ఆ ఆఫీసులో పన్జేసే కుట్టి గుమస్తాలు. ఎవరైనా వాళ్ళ ఆఫీసు పేరు అడిగితే.

''మా ఆఫీసు బహు చక్కనిది. వెరీ సిన్సియర్ ఇన్ ఎవరిథింగ్'' అంటారు ఆఫీసరు.

''వెధవది మా ఆఫీసులో పనిచేసే వాళ్ళెవరూ లేరు. అందరూ బద్ధకస్తులే! నే లేకపోతే, నామాట భయం లేకపోతే, మా ఆఫీసులో ఒక్క వెధవ పన్జేసేవాడు కాదు. నేనుండటంవల్ల యీ ఆఫీసు ఒకదారో నడుస్తూంది! నేనుగానీ లేకపో

తీనా!!'' ఆఫీసు సూపరిన్ టెన్ డెంటుగారి కామెంటు.

మా ఆఫీసులో పనిచేసే కుర్రాళ్ళు ఉత్త కబుర్లరాయుళ్ళు! పని చేతకాదు! నేర్చుకోవాలన్న ఆసక్తి లేదు! అన్ని పన్లు మా వల్లె జరగిపోతున్నాయి!!'' సీనియర్ క్లార్కుల గోల.

''అందరు బాబులు మంచోళ్లు! మా రాజులు!'' ఆఫీసు జవాను కాంప్లిమెంటు.

ఇంత చరిత్ర వున్న ఆ ఒకానొక ఆఫీసు అందరికీ దూరంగా ఊరికి ఓ మూల పడివుంది. ఆ మూలకి వెళ్ళాలంటే రెండు బస్సులు మారాలి.

రెండు బస్సులు మారి చేరతారు సీనియర్ క్లార్కులు.

ఐదు మైళ్లు సైకిల్ మీద ''చల్ మోహనరంగా'' పాట పాడుతూ లోపల ''ఈ బ్రతుకింతే'' పాట పాడుకుంటూ ఆఫీసుకు చేరతారు కుర్రగుమాస్తాలు.

మొదటివారంలో బస్సుల్లో, మిగతా రోజులలో కాలినడకన చేరుకుంటాడు జవాను. వీళ్ళందరూ చేరిన ఐదు నిము షాలకి సూపరిన్ టెన్ డెంటు స్కూటరు మీద హాజరు.

మరో పదినిమిషాలకి కార్లో ఆఫీసరు ప్రవేశం. ఒకానొకరోజు ఆ ఒకానొక ఆఫీసులో —

గడియారం పదిన్నర అయిందంటూ వుండగా, గుమాస్తాలు నలుగురూ సీట్లలో కూర్చుని ప్రయాణ బడలిక తీర్చు కుం టున్నారు.

జవాను పనిచేస్తున్నట్టే పనిచేయటం లేదు. కుర్రగుమాస్తాలు సినిమా కబుర్లు. సీనియర్ గుమాస్తాలు ఇంటి కబుర్లుమొద లయ్యాయ్. ఒక రెండు నిమిషాల్లో మరో రెండు నిమిషాల్లో అంటే సూప రిన్ టెండెంట్ గారి రాకతో అవి ఆగి పోయాయ్.

ఆఫీసరుగారి రాకతో ఆఫీసంతా పూర్తి విశ్రాంతిన్ని పొందింది.

ఆఫీసరుగారు వొచ్చిన అయిదు నిమిషాల్లో సూపరిన్ టెంటుగారికి, పిలుపొచ్చింది. అంత త్వరగా పిలుపు ఎందుకు వచ్చిందో అర్థం కాలేదెవరికీ

ఎవరి వూహ కందినట్టు వాళ్ళు వూహించుకోవడం మొదలెట్టారు.

ఆలోచిస్తూనే లోపలికి వెళ్ళాడు సూప రిన్ టెన్ డెంట్. లోపలికి వచ్చిన సూపరిన్ టెన్ డెంట్ ఆఫీసరుగారి మొహంలోకి డైరక్టుగా చూడలేకపోయాడు ఆ ప్రయ త్నంలో ఆఫీసరుగారి మొహంలో రంగులు మహా భయంకరంగా వున్నట్టూ. ఆయన గారి చూపులు, ఈయనగార్ని కాల్చేసే టంత దారుణంగా వున్నట్టూ గ్రహించాడు సూపరిన్ టెన్ డెంటు.

ఆఫీసరుగారు మాట్లాడటానికి ప్రయ

త్నిస్తూవున్నారు. కానీ ఆయన్లోని కోపం, మాటని బయటకి రానీయడంలేదు.

"సార్" సూపరిన్ టెన్ డెంటే కలుగ జేసుకుంటున్నాడు. ఆఫీసరుగారికి కోపం ఎక్కువవుతోంది. చూపుల్లో, వొంట్లో ర్వం కోపమయమే!

"సార్!!" విషయం తెలియని సూపరిన్ టెన్ డెంటు మళ్ళీ అన్నాడు కంగారుగా. భయం భయంగా వినయాతి వినయంగా అన్నాడు.

ఆఫీసరుగారు కాస్త తమాయించుకొని "చూడండి" అన్నారు.

సూపరిన్ టెన్ డెంటుకి విషయం కొంచెం కొంచెంగా అర్థమవుతూన్నటనిపించింది.

"చూడండీ! రేపు డెలివర్ చేయ్యాల్సినఫైలు కనబట్టంలేదు."

విషయం అర్థమయింది సూపరిన్ టెన్ డెంటుకి ఆ తర్వాత ఆఫీసరుగారు "ధాం" అని ప్రేలుతారని. అప్రేలుడికి తన మొహం పగులు తుందని కూడా తెలుసు. తెలిసినా తెలియనట్టుగానే నిలబడ్డవాడు నిలబడ్డట్టే వుండిపోయాడు.

"ఇది ఎలా జరిగింది ఎందుకు జరిగింది?" ఆఫీసరుగారి కంఠస్థాయి. ఇంతై అంతై అంతంతాయె! ఆ కంఠస్థాయి సూపరిన్ టెన్ డెంటుని "ఎ" క్లాసు జైల్లో పడేసింది.

"ఆ ఫైలు దొరక్కపోతే ఏమవు

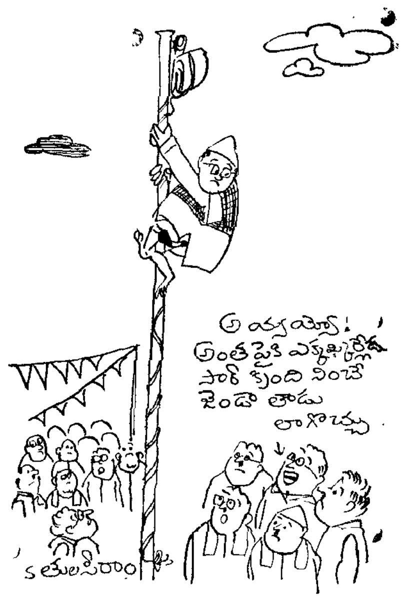

తుందో తెలుసా?" తెలుసు సూపరిన్ టెండెంటుకి. కానీ తెలుసుకున్నట్టు పెదాలు కదుపలేదు తల ఆడించలేదు.

"మాట్లాడరేం?...."

మాట్లాడితే ఆ కోపస్థాయి యింకా ప్త మసాళాని కలుపుకుంటుందని తెలుసు.

"అదిగానీ దొరక్కపోతే, వి ఆల్ విల్ గోటుడాగ్స్" ఆ సంగతి తెలుసు సూపరిన్ డెంటుకి "వెళ్ళండి వెతికించండి! లేకపోతే....లేకపోతే" ఆయన మరో పది మాటల్ని వెతుక్కోకముందే-సూపరిన్ టెన్ డెంటు అతి వినయంగా తలూపి బయటకు దారి తీసాడు.

అతి జాగ్రత్తగా బయటకొచ్చిన

ఆయన అతి జాగ్రత్తగా హెడ్‌గుమాస్తా వైపుకి దూసుకుపోయాడు. హెడ్డు మంచి బాలుడిలా లేచి నిలబడ్డాడు.

హెడ్డు సూపరిన్‌టెన్‌డెంటుగారి మొహం పరిశీలించాడు. మొహంలో కోపం ఎంత మోతాదులో వుందో తెలుసు కోడానికి ఎంతోసేపు పట్టలేదు హెడ్డుకి.

హెడ్డు మరీ మంచి బాలుడై పోయాడు.

"రేపు డెలివర్ చేయాల్సిన ఫైలు కన పట్టంలేదు" "అరెరే!!"

"అరెరే ఏమిటయ్యా అరెరే!!"

అరెరే అంటే ఏమిటో చెబుదామను కున్నాడు హెడ్డు చెబితే-

సూపరిన్‌డెంటుకి చాలా గుర్తుకొస్తాయ్.

తను ఆ మధ్య ఆయన్ని పిక్చరుకి తీసుకెళతానని తీసుకెళ్ళలేదు; మొన్నామధ్య వాళ్ళ పెద్దమ్మాయ్ కారు నలుపు పెళ్ళ వటం కష్టమని నోరు జారాడు; వాళ్ళాపిడ లావని తనతోటి గుమాస్తాతో అంటే అదికాస్త ఆయన చెవిలో వూదాడా గుమాస్తా. ఇలా ఎన్నో

అమ్మో ఇవన్నీ గుర్తుకొచ్చేయవూ!

"ఏమయ్యా. నీ కింద వున్నవాళ్ళంటే కుర్ణాళ్ళు. నువ్వయినా జాగ్రత్త పడొద్దూ! ఛీ ఛీ"

కుర్ణాళ్ళయితే జాగ్రత్త వుండకూడదా! హెడ్డు కర్థంకాలేదు.

"ఆ ఫైలుపోతే ఏమవుతుందో తెలుసా!" అంటూ సీట్లో కెళ్ళిపోయాడు సూపరిన్‌టెన్‌డెంటు.

ఏమవుతుందో ఆలోచించు కొనేటప్ప టికి హెడ్డుకంతా అయోమయంగా వుంది.

తనూ, తనపెళ్ళాం బిడ్డలూ. అమ్మో తన వాళ్ళంతా అన్యాయం అయిపోరూ!

తనకీ, తన పెళ్ళాం బిడ్డలకీ జరగబోయే అన్యాయం గుర్తొచ్చేటప్పటికి, ఈ ప్రపంచం మీద కోపం పుట్టుకొచ్చింది హెడ్డుకి రేపు రాబోయే చీకాకులు ఎల్లుండి మిగల్చబోయే చీకటి హెడ్డుకి గుర్తొచ్చి ప్రాణం లేకుండా చేసాయి అతగాడ్ని. వాళ్ళంతా కోపాన్ని వింపుకొని తన కంటే ఓ రెండు సంవత్సరాలు సర్వీసులో తక్కువగావున్న గుమాస్తా దగ్గరకి వెళ్ళాడు

"ఫైలు పోయింది"

"రేపు డెలివర్ చేయాల్సిందేగా!"

"అయితే విషయం తెలుసు నన్నమాట!"

"విన్నాను"

హెడ్డుకి సీనియర్ గుమాస్తా ధోరణి నచ్చలేదు.

"విషయం తెలిసినా పట్టనట్టు కూర్చున్నారే!" అన్నాడు పట్టినట్టు నిలుచుంటే లాభం ఏమిటీ! అడగాలను కున్నాడు సీనియర్ గుమాస్తా. కానీ అడగలేదు. అతన్ని అలా ఏమను

ప్రశ్నలేస్తే పూరుకోడసీ. తను మొన్న కాఫీ పోయించలేదన్న కోపం. ఆ మధ్య సూపరిన్‌టెండెంట్ చెవిలో వేసిన విషయం విన్న సినిమా చూపించలేదన్న విషయం- ఇత్యాదులన్నీ గుర్తొచ్చి పేట్రేగి పోతాడని- ఏం మాట్లాడకుండా కూర్చున్నాడు.

''చూడండీ! ఫైలు దొరక్కపోతే మనపని గోవిందా-మన పిల్లలపని గోవిందా! అంతా గోవిందమయ మవుతుంది. వెళ్ళండి వెతికించండి-పూఁ''

అంటూ అక్కడనుండి తన సీట్లోకి ఒక్క అడుగులో వెళ్ళి కూర్చున్నాడు హెడ్డు.

సీనియర్ క్లార్కుకి కోపం వచ్చింది. బాధేసింది. అరెంటిసీ కలుపుకొని కట్టి గుమాస్తాల దగ్గరకెళ్ళాడు.

''మీరెందుకు ఇక్కడికొచ్చారో మాకు తెలుసు'' కోరస్‌లో పలికాయి కట్టి గుమాస్తాల గొంతుకలు.

''అహఁ! అలాగేం! ఏమిటి తెలుసూ'' కాస్త గట్టిగా అన్నాడు. సీనియర్ గుమాస్తా.

''మీరు కాస మెల్లగా మాట్లాడే ప్రయత్నం చేయండి'' ఇద్దర్లో ఒకడే అన్నాడు.

సీనియర్ వాళ్ళని కిందకీ పైకీ చూడటం తప్ప ఏమీ చేయలేదు.

''ఫైలు పోయింది యింతేగా!!''

''అంత పెద్ద విషయం మీకింత చిన్నదిగా కనబడుతోందా''

''పోతే పోయింది. దొరికితే ఇక్కడ పనిజేస్తాం. దొరక్కపోతే వేరొకచోట''

''ఊఁ వేరేచోట-ఎవడోయ్ మీకు వేరేచోట వుద్యోగమిచ్చేవాడు.

''నీ కిస్తారేం?''

''మా రాజులా''

''పుచ్చిపోయిన నీ మొహానికివ్వగా లేంది మాకేం తక్కువ''

''ఎవరిదీ పుచ్చిపోయిన మొహం?''

''వేరే చెప్పాలా?''

''పనీపాట చేయలేని వాళ్ళకి మాటల దాబుసరి మా ఎక్కువ''

''నువ్వు పనిజేస్తున్నావా?''

''చేయటంలేదూ? నే చేఁ...''

''సరి సర్లే. నీ పెళ్లాందగ్గిర చెప్పుకోవోయ్ ఈ బోడిమాటలు''

''ఏమిటా మాటలు''

''వున్నమాటే.''

''మర్యాదగా మాట్లాడండి''

''నీకా? మర్యాదా!!!''

''తుస్'' ఇద్దరూ కోరస్‌లో నవ్వారు.

ఆ నవ్వు సీనియర్ కోపాన్ని రెట్టించింది. కోపం అసహ్యం మొహంలోకి తెచ్చుకుని-

''సరి సర్లే వెధవ నవ్వులూ, వెళ్ళండి వెతకండి ఫైలు'' అని అన్నాడు.

''నువ్వు వెతకవా?''

''ఎందుకు వెతకమూ?'.

''మరి వెతుకూ''

''ఏం ముందు మేం ఎందుకు వెతకాలి?'' నువ్వు ఎందుకు వెతకవ్?''

''నేను మీకంటే సీనియర్ని''

''సీనియర్ గినియర్ జాంతానయ్. రేపు ఫైలు దొరక్కపోతే, రేపు మనమంతా చెట్టు కింద మనుషుల మవుతామోయ్''

''వోయ్ ఏమిటోయ్ వోయ్''

''నువ్వు మమ్మల్ని అనొచ్చా?''

''నేను మీకంటే పెద్దాడ్ని''

''ఓయబ్బో!''

''సరి సర్లె వెక్కిరించారు. వెళ్ళండి. వెతకండి.''

''మీరు వెళ్ళండి వెతకండి''

''మీరు నాకు చెప్పేవాళ్ళయ్యారా?''

ఆ ముగ్గురి వాదనా ఆగడం లేదు. వాళ్ళ వాదన ఆపటానికి వచ్చిన జవాను మీదకి ముగ్గురూ విరుచుకుపడ్డారు.

''అసలు వీడే దీనికంతటికీ కారణం''

''ఈ వెధవ జాగ్రత్తగావుంటే ఇంత పని జరిగేదా''

''అరేభాఙ్! తిని కూర్చోవడంతో సరిపోతుంది వీడికి.''

ఇలా సాగుతున్న వాళ్ళ ధోరణి సాగి సాగి పుల్‌స్టాప్ పెట్టుకుంది.

అనామకి బాధేసింది, తమ ఏలా— అర్థంకాలేదు. కోపం వచ్చింది వాళ్ళమీద ఏమీ అనలేక పోయారు. కానీ వారికి తెలుసు ఇంటికి వెళ్ళిన తరువాత, పెళ్ళాం బిడ్డల్ని ఈ నెపంతో తెగతిట్టేస్తారని.

అనగనగా ఆఫీసు గొడవ గొడవగా వుంది.

అందరికీ రేపు తలుపు కొచ్చి. రేపటి పరిస్థితి వూహకొచ్చి. తమని ఎవరో తుపాకితో నిలువునా కాల్చి చంపేస్తున్నట్టు బాధపడి పోతున్నారు. ఆఫీసరు గారికి మతి మతిలో లేదు.

సూపరిన్‌టెండెంటుకి, ఎవరో గొంతు నులిమేస్తున్నట్టుగా వుంది.

హెడ్ క్లార్కుకి కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరుగుతున్నాయ్. సీనియర్ కుర్రకారుని ఎదిరించిన ఎదిరింపులు ప్లస్ పైలు విషయం కలిసి వొంటిని కండలు కండలుగా కోస్తున్నాయ్.

కుర్రకారుకి రేపు కాఫీలు. సినిమాలు తమ జీవితం వించి వెళ్ళిపోతున్నాయ్. అవి తెగబాధగా వుండ, జవాను తనె వచ్చి పీనుగై పోయినట్టే. అయిపోతున్నాడు.

(కానీ. కానీ పైలు ఎవరూ వెతకడం లేదు) యిలా ఉండగా,

లోపల్నుంచి ఆఫీసరుగారి పిలు పొచ్చింది అందరూ లోపలి కెళ్ళారు.

'బాయిస్ బాస్‌గారికి ఆ క్షణంలో అందరూ "బాయిస్" లా కనబడ్డారు.

"యూప్‌హార్!" అందరి కంఠాలు ఏక కంఠాలయినాయి.

"మనలో అంటే మీ అందర్లో అజాగ్రత్త పెరిగిపోతుంది" అందరి తలలూ కిందకి వేళ్ళాడాయి.

"లేకపోతే చూడండి పైలు ఈ బీరువా క్రిందేవుంది కానీ అది మనకంట పడలేదు. కనపడకుండా మనని ఏడిపించింది. మనని ఏడిపించిందీ అంటే మీ అజాగ్రత్తే దాని క్కారణం."

అందరి మొహాల్లో హండ్రెడ్ క్యాండిల్స్ బల్బులు వెలిగాయ్. శతకోటి దీపపు కాంతుల్ని మొహంలోకి పుంజుకొని వెయ్యేనుగుల బలాన్ని వొంట్లోకి తెచ్చుకొని. ఆనందంగా తలలు పైకి లేపారు

"నిజంగా మనం అదృష్టవంతులం. బాయిస్! ఇకమీరు జాగ్రతగా వుండాలి"

'ఆఫీసరుగారి ఆర్డరు విన్నారా?" అన్నట్టు సూపరిన్‌టెండెంట్, హెడ్డు గుమాస్తా వైపు చూశాడు "జాగ్రత్తోయ్" అన్నట్టు సీనియర్ కుర్రగుమాస్తాలవైపుకి చూడబోయి, చటుక్కున మొహం తిప్పేసుకున్నాడు.

"జాగ్రత్త! జాగత!" అన్నట్టు కుర్రగుమాస్తాలు జవాను వైపుకి చూసారు.

జవాను గోడ వైపుకి చూసాడు. కుర్రంగావున్న ఆ గోడ ఆ క్షణంలో జవానుకి పగుళ్ళిచ్చినట్టనిపించింది. పగుళ్ళిచ్చిన ఆ గోడ కూలబడిపోతే బావుండునని పించింది జవానుకి.